

Таърихи Пинҳони Ояти Чил — Рақами Бисту Ҳафт

Ҳизқиёл Рақами Ҳашт

Jeff Pippenger

2026-08-17

Дар китоби Ҳизқиёл ба санаҳо «сенздаҳ» ишора мавҷуд аст; шаштои онҳо ба Ерусалим, шаштои дигар ба Миср ва яке ба Сӯр дахл доранд. Ҳамаи ин ишораҳо дар заминаи исён чой дода шудаанд, ки рақами «сенздаҳ» онро рамзӣ ифода мекунад. Дар соли баъд аз он ки зани Ҳизқиёл аз сактаи мағзӣ вафот кард, ва ин оғози муҳосираи сеюмро нишон меод, ба Ҳизқиёл амр карда шуд, ки бар зидди Миср суҳан гӯяд ва эълон намояд, ки он чихил сол вайрону хароб хоҳад буд.

Ва Ман замини Мисро дар миёни кишварҳое ки валангор шудаанд, харобазор хоҳам гардонид, ва шаҳрҳои он дар миёни шаҳрҳое ки вайрон гардидаанд, чил сол харобазор хоҳанд буд; ва мисриёро дар миёни халқҳо пароканда хоҳам кард, ва онҳоро дар сарзаминҳо пош хоҳам дод. Аммо чунин мегӯяд Худованд Худо: Дар поёни чил сол мисриёро аз миёни қавмҳое ки ба он ҷо пароканда карда шуда буданд, ҷамъ хоҳам овард; ва асирии Мисро боз хоҳам гардонид, ва онҳоро водор хоҳам кард, ки ба замини Фатрус, ба замини зисти худ, бозгарданд; ва онҳо дар он ҷо подшоҳии паст хоҳанд буд. Ҳизқиёл 29:12–14.

Муҳосира дар соли 588 то милод оғоз ёфт, ва як сол баъд, дар соли 587 то милод, ба Ҳизқиёл амр шуд, ки суҳан гӯяд. Дар ояти «ҳафтдаҳум», соли 571 то милод муайян мекунад, ки Миср ба Бобил барои хизматҳои анҷомдодашуда дода хоҳад шуд. Хронологҳои Китоби Муқаддас солҳои 567 то милод то 527 то милодро ҳамчун давраи чихилсолае, ки дар оятҳо муайян шудааст, пешниҳод мекунанд; ва аз паёми нахустини доварӣ, ки дар соли 587 то милод эълон гардид, то эълони ояти ҳафтдаҳум дар соли 571 то милод, ки Худованд Мисро ба дасти Набукаднесар дода буд, мо як давраи «ҳафтдаҳсола»-ро меёбем.

Лашкари Бухтуннасар бар зидди Сур муҳосираи тӯлонӣ ва бисёр душворе бурд (муҳосира тақрибан 13 сол давом кард, тахминан солҳои 586–573 то м.). Сарбозон бағоят саҳт меҳнат карданд (ҳар сар кал шуда буд ва ҳар китф аз бардоштани борҳо харошидаву луч гашта буд), вале аз ҳуди Сур ҳеҷ музди назаррас ё ғанимате ба даст наоварданд. Бинобар ин меҳнати бебарор, Худо ирода кард, ки Мисро ба Бухтуннасар ҳамчун ҷуброн («музд») барои қоре ки лашкараш бар зидди Сур анҷом дода буд, бидиҳад.

Ва дар ҳамон хона бимонед ва аз он ҷи ба шумо медиҳанд, бихӯред ва бинӯшед; зеро қорғар сазовори музди худ аст. Аз хонае ба хонаи дигар нагардед. Луқо 10:7.

Пас Навуходоносор нахуст Сӯро гирифт, ва пас аз муҳосираи сздаҳсола ба ӯ Миср дода шуд. Пеш аз он ки Сӯро бигирад, ӯ дар соли 586 то милод Ерусалимро гирифт; сипас муҳосираи сздаҳсоларо бар зидди Сӯр анҷом дод, ва баъд аз он Мисро. Ерусалим дар соли

586 то милод гирифта шуд, ва муҳосираи Сӯр дар соли 586 то милод оғоз ёфта, то соли 573 то милод идома кард. Шумораи сездах бо Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико алоқаманд аст.

Хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ки Ерусалим дар китоби Ҳизқиёл Калисои Лаъудикиёии Адвентистони Рӯзи Ҳафтумро ифода мекунад, ва Набукаднесар, подшоҳи шимол, дар айёми охир қудрати папиро ифода менамояд. Дар тасвири таърихӣ боби бисту нӯҳум, роҳзанони охирзамони қавми ту, ки Руми папавиро ифода мекунанд, дар ин боб се мавҷудиятро фатҳ менамоянд. Аввал Ерусалимро мегирад, сипас Сурро, ва дар ниҳоят Мисрро.

Доварӣ аз хонаи Худо оғоз меёбад, ва шоҳи протестантизм дар Иёлотӣ Муттаҳида пеш аз қонуни якшанбе нахуст мағлуб карда мешавад. Шоҳи протестантизми муртад дар Иёлотӣ Муттаҳида калисои Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоудикиягардари бар мегирад, ки «қавми» аҳди «пешина»-ро намояндагӣ мекунад, ки аз онҳо мегузаранд, ҳамон тавре ки аз Исроили қадим дар соли 34 ва аз протестантҳо дар соли 1844 гузаштанд. Аз қанор гузаштани он қавмҳои собиқӣ аҳди Худо дар солҳои 34 ва 1844 ҳар ду дар таърихӣ нубуввати пешгӯии ду ҳазору сесадсола дар Дониёл 8:14 таҷассум ёфтаанд. Доварӣ аз хонаи Худо оғоз меёбад, ва шоҳи протестантизм пеш аз шоҳи ҷумҳуриҳои доварӣ карда мешавад.

Зеро вақт расидааст, ки доварӣ аз хонаи Худо оғоз ёбад; ва агар он аввал аз мо оғоз ёбад, пас анҷоми онҳое ки ба Инҷили Худо итоат намекунанд, чӣ хоҳад буд? 1 Петрус 4:17.

Аввалин ёдоварӣ аз довари Миср дар ояти аввали боби бисту нӯҳ ҷой дорад, ва охири санас, ки Ҳизқиёл дар иртибот бо Миср зикр мекунад, дар ояти «ҳабдах»-и ҳамон боб аст. Ин боб нишон медиҳад, ки Руми муосир аввал бар шоҳи протестантизм ғолиб меояд ва сипас бар Сур, ки намояндаи шоҳи ҷумҳуриҳои аст, ки дар қонуни якшанбе ба зудӣ фарорасанда мағлуб мегардад. Вақте ки Сур (Иёлотӣ Муттаҳида) аз ҷониби Бухтуннасар дар қонуни якшанбе тасхир мешавад, Миср низ ба дасти ӯ дода мешавад. Дар он лаҳза захми ҳалокатбори папӣ шифо меёбад. На танҳо захми ҳалокатбори папӣ дар он вақт шифо меёбад, балки Ҳизқиёл ба мо хабар медиҳад, ки ин дар давраи борони охири рӯй медиҳад.

Дар он рӯз Ман шоҳи хонадони Исроилро мешукуфонам, ва ба ту кушодашавии даҳонро дар миёни онҳо хоҳам дод; ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам. Ҳизқиёл 29:21.

Яъқуб ва Исроил

Ишаъё баён мекунад, ки Исроил навда мебарорад, мешукуфад ва тамоми заминро аз мева пур месозад. Маҳз борон аст, ки он се марҳиларо — навда баровардан, шукуфтан ва мева овардан — ба вучуд меорад; ва мувофиқи гуфтаи Ишаъё, борони охири он гоҳ фаро мерасад, ки «боди саҳт» боздошта шавад. Ӯ ҳамчунин муайян месозад, ки дар давраи навда баровардан, шукуфтан ва мева овардан гуноҳҳои Яъқуб бояд пок карда шаванд; ва калимаи ибрие, ки ҳамчун «пок карда шаванд» тарҷума шудааст, маънои «каффора карда шудан»-ро дорад.

Ба андоза, Ҳангоме ки онро пеш меронад, Ту бо он муноқиша хоҳӣ кард; Ё боди шадиди
Худро дар рӯзи боди шарқӣ бозмедорад. Бинобар ин, ба воситаи ин гуноҳи Яъқуб пок
карда хоҳад шуд; ва тамоми самари ин он аст, ки гуноҳи вай дур карда шавад; Ҳангоме
ки ӯ ҳамаи сангҳои қурбонгоҳро мисли сангҳои оҳак, ки пора-пора қўфта шудаанд,
месозад, ашераҳо ва бутҳо барпо нахоҳанд монд. Ишаё 27:8, 9.

Вақте ки чор бод (боди саҳти Ё)-и низоъ боздошта мешаванд, муҳрғузори сада чилу чор
ҳазор оғоз меёбад, ва оқибат хирадмандон ва шарирони Адвентизм аз ҳам ҷудо мешаванд,
ва ҳамаи ин дар «рӯзи боди шарқӣ» ба анҷом мерасад. Замони муҳрғузурӣ бо пошише дар
9/11 оғоз ёфт ва он бо рехтани комил дар Ҳангоми қонуни якшанбе ба поён мерасад, вақте ки
он гоҳ замин аз мева пур мегардад. Замони муҳрғузурӣ поксозӣ ва поккунии тадриҷист,
мувофиқи Малоқӣ боби сеюм. Аммо дар давраи ҳабадҳослае, ки бо санаҳои оғоз ва анҷоми
Ҳизқиял боби бисту нӯҳ ифода ёфтааст, фатҳи подшоҳии шашуми нубуввати Китоби
Муқаддас ба вуқӯ меояд, ки бо Ерусалим намояндагӣ мешавад, рамзи шохӣ Протестантизм
— калисо, ва Сур, рамзи шох ё Ҷумҳуриҳои — давлат. Каме пас аз анҷоми муҳосираи
сздаҳсолаи Сур, фатҳи подшоҳии ҳафтуми даҳ подшоҳ, ки онро Миср намояндагӣ мекунад,
ба амал меояд. Се фатҳи Ерусалим, Сур ва Миср дар он вақт рӯй медиҳад, ки «шохӣ
хонадони Исроил» навад мебарорад ва ба он кушодашавии даҳон дода мешавад.

Ҳам қоҳин Ҳизқиял ва ҳам қоҳин Закариё сукутомезии худро дар қонуни якшанбе ба поён
мерасонанд, вақте ки Иёлотӣ Муттаҳида ва ҳари Билғом ҳар ду суҳан мегӯянд. Худованд ба
хонаи Исроил дар қонуни якшанбе «кушодани даҳон»-ро ато мекунад. Дар он вақт гуноҳҳои
Яъқуб пок карда шудаанд ва номи ӯ ба хонаи Исроил таъдил дода мешавад. Паёме, ки онҳо
эълон мекунанд, бо шӯҳиди сеюми сукути нубувватӣ, ки бо Дониёл намояндагӣ мешавад,
ифода меёбад; ва он гоҳ ба ӯ паёми боби ёздаҳуми китоби Дониёл дода мешавад, ки
ҳамчунин ҳамон рӯёи Ҳабаққуқ аст, ки баъд «суҳан мегӯяд ва дурӯғ намегӯяд». Ҳизқиял,
Закариё ва Дониёл бо эълони фарёди баланди фариштаи сеюм ҳамоҳанганд; ҳамчунин
Ирмийё низ дар боби понздаҳум, ки дар он ба ӯ ваъда дода мешавад, агар аз ноумедии аввал
баргардад, даҳони Худо хоҳад буд.

Чаро дарди ман доимист, ва заҳми ман шифонашаванда, ки аз шифо ёфтан сар метобад?
Оё Ту барои ман тамоман мисли дурӯғу хоҳӣ буд, ва мисли обҳое ки қатъ мешаванд?
Бинобар ин, чунин мегӯяд Худованд: Агар ту бозгашт намоӣ, он гоҳ Ман туро боз хоҳам
овард, ва ту пеши Ман хоҳӣ истод; ва агар ту гаронбаҳоро аз носазо ҷудо намоӣ, ту
мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; бигзор онҳо назди ту бозгарданд, вале ту назди онҳо
бознагард. Ирмийё 15:18, 19.

Исо анҷомро бо ибтидо тасвир мекунад, ва дар 11-уми сентябр пошидан наваҳоро ба вуҷуд
овард ва ниҳоли Яъқуб ба рушд оғоз намуд; ва дар ниҳоят, Ҳангоме ки гуноҳи Яъқуб пок
карда шавад, хонаи Исроил суҳан хоҳад гуфт. Навда баровардан дар 11-уми сентябр, ки ба
воситаи борон анҷом ёфт, навад бароварданро дар охири вақти муҳрғузурӣ намунасозӣ
мекунад, вақте ки «шох»-и хонаи Исроил навад мебарорад, маҳз ҳамон ҷо ки шохҳои
протестантизми муртад ва ҷумҳуриҳои аз ҷониби Набукаднесар мағлуб мегарданд.

Дар он вақт фарқияти миёни шоҳи козиби протестантизм ва шоҳи ҳақиқии протестантизм дар муқобила гузошта мешавад, чунон ки ин ба василаи асои Ҳорун, ки нажда баровард, дар фарқ аз асоҳои дигари қабилаҳои Исроил намунавор нишон дода шудааст. Ду сана дар боби бисту нӯҳуми Ҳизқиёл таърихи барафрохта шудани байрақи он яқсаду чихилу чор ҳазор нафарро ҳангоми қонуни якшанбеи наздиқоянда муайян месозанд.

Раванди нажда баровардан, шукуфтан ва аз мева пур сохтани замин бо пошидани борони охирин дар 9/11 оғоз ёфт, ҳамоно тавре ки мавсими Панतिकост бо он оғоз ёфт, ки Масех бар шогирдони Худ чанд катра дамид, ки ба Панतिकост бурд, вақте ки рехтани комил ба амал омад. Навда баровардани 9/11 дар оғози поксозии Яъқуб (ғасбқунанда), ки вақти мӯҳргузорист, ба нажда баровардани ҳонаи Исроил (ғолибоянда) дар замони қонуни якшанбе ишора мекард. Навда баровардан дар анҷом фарқиятеро миёни қавми аҳди пешин ва яқсаду чилу чор ҳазор нишон мегузорад, ҳамоно тавре ки рехтани оташ бар кӯҳи Кармил миёни пайғамбар Илос ва пайғамбарони Баал фарқе ба вуҷуд овард. Ин фарқиятро як гурӯҳ намоёндагӣ мекунад, ки аз лиҳози нубувват барои паёми сохтани сулҳ ва амният шармандаанд, ва гурӯҳи дигар аз лиҳози нубувват шодмонанд, ва онҳо ҳаргиз шарманда нахоҳанд шуд.

Шаш санаи Миср

Ҳизқиёл боз чор санаи дигари вобаста ба Мисрро муайян мекунад, ки дутои он санаҳо соли ёздаҳуми асириро нишон медиҳанд, ва ду санаи дигари он соли дувоздаҳуми асириро нишон медиҳанд.

Муҳосираи соли ёздаҳум

Ва дар соли ёздаҳум, дар моҳи яқум, дар рӯзи ҳафтуми моҳ, чунин воқеъ шуд, ки каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, Ман бозуи фиръавн, подшоҳи Мисрро шикастаам; ва инак, он баста нахоҳад шуд, то шифо ёбад, ва бар он банд нахоҳанд баст, то онро қавӣ гардонанд, ки шамшерро нигоҳ дорад». Ҳизқиёл 30:20, 21.

Ва дар соли ёздаҳум, дар моҳи сеюм, дар рӯзи якуми моҳ, чунин воқеъ шуд, ки каломи Худованд бар ман нозил гардида, гуфт: «Эй писари одам, ба фиръавн, подшоҳи Миср, ва ба анбӯҳи ӯ бигӯ: Дар бузургии худ ту ба кӣ монандӣ?» Ҳизқиёл 31:1, 2.

Дар соли ёздаҳуми асорат, дар боби сиюм дастҳои Миср ва фиръавн шикаста, ва дастҳои Бобил қувват дода мешаванд. Дар соли ёздаҳум, дар боби сию яқум, суқути Миср ва таъсири он бар ҳаҳон муайян карда мешавад.

Соли дувоздаҳум ва суқути Ерусалим

Ду сана дар соли дувоздаҳум дар Ҳизқиёл бобби сию дююм ҷой доранд.

Ва дар соли дувоздаҳум, дар моҳи дувоздаҳум, дар рӯзи якуми моҳ, чунин воқеъ шуд, ки каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, барои фиръавн, подшоҳи Миср, марсияе бардор ва ба ӯ бигӯ: Ту монанди шери ҷавони халқҳо ҳастӣ, ва мисли

наҳанге дар баҳрҳо; ва бо наҳрҳои худ берун омадӣ, ва обҳоро бо пойҳои худ ошuftа гардондӣ, ва наҳрҳои онҳоро лойолуд кардӣ. Худованди Худо чунин мегӯяд: Пас, Ман тӯри Худро бар ту бо ҷамоати қавми бисёр хоҳам густурд, ва онҳо туро дар тӯри Ман берун хоҳанд овард». Ҳизқиёл 32:1–3.

Ва дар соли дувоздахум низ, дар рӯзи понздаҳуми моҳ, чунин воқеъ шуд, ки каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, бар анбӯҳи Миср нола кун, ва онҳоро, яъне вайро ва духтарони халқҳои машхурро, бо онҳое ки ба ҷох фурӯ мераванд, ба қабри замин фурӯ андоз». Ҳизқиёл 32:17, 18.

Фиръавн ва анбӯҳи ӯ

Дар огоҳии боби сию якум бар Миср, оятҳои поёни чунин мефармоянд:

Ман халқҳоро аз овози сукути ӯ ба ларза овардам, ҳангоме ки ӯро бо онҳое ки ба ҷох фурӯ мераванд, ба дӯзах фурӯ андохтам; ва ҳамаи дарахтони Адан, баргузидагон ва беҳтарини Лубнон, ҳамаи обнӯшон, дар қабри замин тасалли хоҳанд ёфт. Онҳо низ бо ӯ ба дӯзах фурӯ рафтанд, назди онҳое ки бо шамшер кушта шудаанд; ва онҳое ки бозуи ӯ буданд, ва дар миёни халқҳо зери сояи ӯ сокин буданд. Пас ту дар миёни дарахтони Адан дар ҷалол ва бузургӣ ба кӣ чунин монандӣ? Аммо ту бо дарахтони Адан ба қабри замин фурӯ оварда ҳама шуд; дар миёни номахтунон, бо онҳое ки бо шамшер кушта шудаанд, ҳама ҳобид. Ин аст фиръавн ва тамоми анбӯҳи ӯ, мегӯяд Худованд Худо. Ҳизқиёл 31:16–18.

Дар нубуввати боби сиюм бар зидди Миср, оятҳои ниҳойи гуфтаҳои боби сию якумро такрор намуда, онҳоро тавсеа медиҳанд, ва дар он ҳамчунин як баёни хотимавии мувозӣ ҷой дорад.

Зеро Ман тарси Худро дар замини зиндагон овардам; ва ӯ дар миёни номахтунон, бо онҳое ки бо шамшер кушта шудаанд, гузошта хоҳад шуд, яъне Фиръавн ва тамоми анбӯҳи ӯ, мегӯяд Худованд Худо. Ҳизқиёл 32:32.

Ҳабдаҳ соли боби бисту нӯҳ

Санаҳое, ки дар давраи ҳабдаҳсолае, ки дар боби бисту нӯҳум тасвир ёфтааст, ҷой доранд, фатҳи Мисрро аз ҷониби Набукаднесар ва як давраи ҷиҳилсолаи вайронии Миср муайян месозанд. Ҷиҳил биёбонро ифода мекунад, ки ба ҳазор солаи ишора менамояд, ки замин харобу ҳолӣ мемонад.

Ба замин назар андохтам, ва инак, он беҳайъат ва ҳолӣ буд; ва ба осмонҳо, ва онҳо нур надоштанд. Ба кӯҳҳо назар андохтам, ва инак, онҳо меларзиданд, ва ҳамаи теппаҳо сабук ба ҳаракат меомаданд. Назар андохтам, ва инак, одаме набуд, ва ҳамаи мурғони осмонҳо гурехта буданд. Назар андохтам, ва инак, ҷои ҳосилхез биёбон шуда буд, ва ҳамаи шаҳрҳои он аз ҳузури Худованд ва аз ҳашми шадиди ӯ вайрон гардида буданд. Зеро чунин гуфтааст Худованд: Тамоми замин хароб хоҳад шуд; вале Ман онро тамоман ба поён нахоҳам расонд. Ирмие 4:23–27.

Дар анҷоми чиҳил соли харобии Миср, ки дар Ҳизқиёл боби бисту нӯҳ зикр шудааст, эҳёи ниҳоии шарирон ва ҳалокати охирини онҳо баён мегардад.

Тарс, ва чоҳ, ва дом бар ту аст, эй сокини замин. Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ аз овози тарс бигурезад, ба чоҳ хоҳад афтод; ва ҳар кӣ аз миёни чоҳ берун ояд, дар дом гирифта хоҳад шуд; зеро ки равзанаҳои осмон аз боло кушода шудаанд, ва асосҳои замин ба ларза омадаанд. Замин тамоман шикаста шудааст, замин қомилан ғарбӣ рехтааст, замин саҳт ба ҷунбиш омадааст. Замин мисли масте ба ин сӯву он сӯ хоҳад ларзид, ва мисли кулбае ҷунбонда хоҳад шуд; ва маъсияти он бар вай гарон хоҳад буд; ва он хоҳад афтод ва дигар нахоҳад бархост. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки Худованд лашкари болоиро, ки дар боло ҳастанд, ва подшоҳони заминро, ки бар замин ҳастанд, ҷазо хоҳад дод. Ва онҳо, чунон ки асиронро дар чоҳ ҷамъ мекунад, ҷамъ карда хоҳанд шуд, ва дар зиндон баста хоҳанд шуд, ва баъд аз рӯзҳои бисёр аз онҳо бозхост хоҳад шуд. Ишаё 24:17–22.

Паёми Ҳизқиёл, ки аз ҷониби шаш санаи вобаста ба Миср ба ҳам оварда шудааст, нобудии ниҳоии қудрати аждаҳои заминро муайян мекунад, ки аз қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда оғоз ёфта, то нобудии ниҳоии мисриёни шарир дар охири ҳазорсола идома меёбад.

Дар шаҳодати нубувватӣ ваҳшӣ ва пайғамбари дурӯғин анҷоми худро дар кӯли оташ меёбанд, ки он Бозомадани Дуюми Масехро ифода мекунад; аммо ҳалокати қудрати аждаҳо дар кӯли оташ дар анҷоми ҳазорсола воқеъ мегардад.

Ва ҳайвон дастгир карда шуд, ва бо ӯ он пайғамбари қозиб, ки дар ҳузури ӯ мӯъҷизот ба амал меовард, ки ба воситаи онҳо онҳоеро, ки тамғаи ҳайвонро пазируфта буданд ва ба сурати ӯ сачда мекарданд, фиреб дод. Ҳар дуяшон зинда ба кӯли оташе андохта шуданд, ки бо қибрит месӯхт. Ва бақия бо шамшери ӯ, ки бар асп нишаста буд, кушта шуданд, ки он шамшер аз даҳони ӯ берун меомад; ва ҳамаи мурғони ҳаво аз гӯшти онҳо сер шуданд. Ваҳй 19:20, 21.

Ваҳшӣ ва пайғамбари қозиб дар маънои нубувватӣ ҳангоми бозгашти дуюми Масех ба анҷом мерасанд, аммо аждаҳо ҳазора сол баъд, ҳангоми бозгашти сеюми Масех, ба қисмати худ мерасад.

Ва ман дидам, ки ғариштае аз осмон назил мешуд, ки қалиди вартаи беҳад ва занҷири азиме дар даст дошт. Ва ӯ аждаҳоро, он мори қадимиро, ки Иблис ва Шайтон аст, дастгир намуда, ба муддати ҳазор сол баст, ва ӯро ба вартаи беҳад андохта, дарро бар ӯ баст ва бар ӯ мӯҳр ниҳод, то ки халқҳоро дигар фиреб надиҳад, то он даме ки ҳазор сол ба анҷом расад; ва баъд аз он ӯ бояд барои муддати кӯтоҳе озод карда шавад. Ваҳй 20:1–3.

Солҳои ёздаҳум ва дувоздаҳум

Давраи «ҳафдах»-солаи дар ду санаи Ҳизқиёл боби бисту нӯҳ баёншуда, дар соли даҳуми асирӣ оғоз ёфта, дар соли бисту ҳафтум ба анҷом расид. Паёмҳои бобҳои сӣ ва сию як дар

соли ёздаҳум баён гардидаанд, ва ду санаи дар боби сию ду овардашуда дар соли дувоздаҳуми асирӣ дода шудаанд. Давраи ҳафдаҳсолае, ки дар соли даҳум оғоз ёфт, тақрибан ҳамзамон бо оғози муҳосираи Уршалим, баъдан бо ду паёми мисрии соли ёздаҳум, ки дар бобҳои сӣ ва сию як баён шудаанд, пайгирӣ гардид. Ин ду паёми соли ёздаҳум, яқоя, паёмеро ифода мекунанд, ки каме пеш аз қонуни рӯзи якшанбе аст. Ду паёми дигари мисрии соли дувоздаҳум дар замони харобии Уршалим дар солҳои 586/585 то милод, ё андаке баъд аз он, воқеъ шуданд.

Паёми омадани Масех ҳамчун қисми паёми Нидои Нисфи Шаб эълон мегардад, ки дар замони қонуни якшанбе ба паёми нидои баланд табдил меёбад. Ду паёми Миср пеш аз қонуни якшанбе эълон карда мешаванд, ва ду паёми Миср дар замони қонуни якшанбе ё андаке пас аз он эълон карда мешаванд. Ду маротиба тақрор шудани паёмҳое, ки дар ҳама сол, дар чараёни муҳосирае дода мешаванд, ки бо харобии Ерусалим ба анҷом мерасад, ва он ду паёми дигар дар замони қонуни якшанбе, паёми фариштаи дуҷумро намунавор нишон медиҳанд, ки дар он ҳамеша дучандшавӣ вучуд дорад.

Паёми дуҷум ҳамеша аз паси паёми сеҷум меояд.

«Мо бояд бо қалам ва бо овоз ин эълонро ба садо дарорем, тартиби онҳоро нишон дода, ва татбиқи нубувватҳоро, ки моро ба паёми фариштаи сеҷум мерасонанд. Фариштаи сеҷум бе аввал ва дуҷум вучуд дошта наметавонад. Ин паёмҳоро мо бояд ба ҳама ба воситаи нашрияҳо ва дар суҳанрониҳо бирасонем, ва дар чараёни таърихи нубуввати он чизҳоро, ки буданд, ва он чизҳоро, ки ҳама буд, нишон диҳем». Selected Messages, book 2, 104, 105.

Дар паёми сеҷум дари муҳлати файз баста мешавад. Муҳлати файз барои Иёлоти Муттаҳида дар вақти қонуни якшанбе баста мешавад, ва муҳлати файз барои ҳама хангоме баста мешавад, ки Микоил бархезад. Ҳар ду дари басташуда намояндаи паёми сеҷум мебошанд, ки ҳамеша пеш аз он паёми дуҷум меояд, ва он паёми дуҷум ҳамеша паёме дучиҳата аст.

Тақвият ё қувватбахшии фариштаи дуввум он гоҳ ба анҷом мерасад, ки вай бо паёми Нидои Нимашаб ҳамроҳ гардад. Он ду паёме, ки бар инсоният эълон шудаанд, чунонки дар ҳукмҳои эълоннамудаи Ҳизкиёл бар Миср дар бобҳои сиюм ва сию якум тасвир ёфтаанд, муайян месозанд, ки кай паёми Нидои Нимашаб ба фариштаи дуввум ҳамроҳ мегардад; ва он ду паёми боби сию дуввум тақвияти фариштаи сеҷумро дар нидои баланд муайян менамоянд.

Чарҳҳои Ҳизкиёл дар ҳампайвандии мураккаби рӯйдодҳои инсонӣ ҳушдори охирино барои инсоният муайян месозанд, ки он ҳушдори фариштаи сеҷум аст; ва фариштаи сеҷум аз ҳушдорҳои фариштаи якум ва дуҷум таркиб ёфтааст. Нидои нисфи шаб пеш аз қонуни якшанбе ва нидои баланд пас аз қонуни якшанбе бо чор таърихи Ҳизкиёл муаррифӣ мешавад, ки дар доираи «ҳафтдаҳ» соли таърихҳои алфа ва омегаи боби бисту нӯҳ воқеъ мегардад; ин таърихҳо бо таърихи ниҳонии Дониёл ёздаҳ ояти чил ҳамаҷанганд, чунон ки дар оятҳои ёздаҳ то шонздаҳи ҳама боб муаррифӣ шудааст.

Дар боби даҳуми Дониёл, Дониёл, ҳамчунон ки Ҳизқиёл, гунг гардонида мешавад. Гунгии Дониёл дар миёни се ламс ба вучуд оварда мешавад; ламси аввал ва сеюм аз ҷониби фаришта Ҷабраил буд ва ламси миёна ламси Масеҳ буд. Дониёл, ҳамчунон ки Петрус дар миёни Қайсарияи Филиппӣ ва салиб, дар миёна қарор дорад. Дар миёна Петрус Масеҳи ҷалолёфтaro дид, ҳамон гуна ки Дониёл низ дар боби даҳум дид. Миёнаи се фаришта паёми дуоюм аст, ки таркибе аз ду паём мебошад.

Рӯзи 5-уми моҳи 4-ум ва соли 1844

Дар боби якуми Ҳизқиёл, оятҳои як ва ду, Ҳизқиёл дар рӯзи панҷуми моҳи чорум қарор дорад, ки ин ба миёнаи ҳаракати моҳи ҳафтум дар соли 1844 мувофиқат мекунад. Ҳизқиёл дар миёни 19 апрел ва 22 октябри соли 1844 аст, ҳамон тавре ки Самуэл Сноу, фиристодаи Нидои Нимашаб дар соли 1844, буд, вақте ки ӯ аввалин назари равшани худро ба ин паём дар Бостон пешниҳод кард, 93 рӯз пас аз 19 апрел ва 93 рӯз пеш аз баста шудани дар 22 октябри соли 1844. Самуэл Сноу 21 июли соли 1844 дар Бостон буд, дар миёнаи ҳаракати моҳи ҳафтум, бехабар аз он ки ӯ ба таври нубувватӣ бо Петрус дар Кӯхи Тағйири Хайъат, бо Ҳизқиёл дар соли сиюми давраи ҳабдаҳуми Юбилей ва бо ламси дуоюми Дониёл ҳангоми рӯёи ойнамонанди боби даҳ меистод. Соли 2026 соли чилу ҳафтуми давраи ҳафтодуми Юбилейро ифода мекунад, ки дар соли 2028 ба анҷом мерасад.

Сурия

Пеш аз он ки мо ба таъйини санаи шаш ишораи Ҳизқиёл дар бораи Ерусалим бозгардем, бояд нахуст он як санаро муайян кунем, ки бар зидди Сур эълон шуда буд.

Ва дар соли ёздаҳум, дар рӯзи якуми моҳ, чунин воқеъ шуд, ки каломи Худованд бар ман нозил гардида, гуфт: «Эй писари одам, азбаски Тир бар зидди Ерусалим гуфтааст: “Ҳайҳот! он ки дарвозаҳои халқҳо буд, шикаста шуд; вай ба сӯи ман баргашт; акнун ки вай хароб гардидааст, ман пур хоҳам шуд”, бинобар ин чунин мегӯяд Худованд Худо: “Инак, эй Тир, Ман бар зидди ту ҳастам ва халқҳои бисёрро бар ту хоҳам бархезонд, чунон ки баҳр мавҷҳои худро бармеоварад. Ва онҳо деворҳои Тирро вайрон хоҳанд кард ва бурҷҳои онро фурӯ хоҳанд рехт; ва Ман хоки онро низ аз рӯяш хоҳам тарошид ва онро мисли куллаи санг хоҳам гардонид. Он дар миёни баҳр ҷое барои паҳн кардани тӯрҳо хоҳад шуд, зеро Ман чунин гуфтаам”, мегӯяд Худованд Худо, “ва он ғанимати халқҳо хоҳад гардид. Ва духтаронаш, ки дар саҳро ҳастанд, бо шамшер кушта хоҳанд шуд; ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.” Зеро чунин мегӯяд Худованд Худо: “Инак, Ман бар Тир Набукадраззар, подшоҳи Бобил, подшоҳи подшоҳонро, аз шимол, бо аспҳо, ва бо аробаҳо, ва бо саворагон, ва дастаҳо, ва қавми бисёр хоҳам овард.”

Ҷ духтарони туро дар саҳро бо шамшер хоҳад кушт; ва бар зидди ту истехкоме хоҳад сохт, ва теппае бар зидди ту хоҳад андохт, ва сипарро бар зидди ту хоҳад бардошт. Ва мошинҳои ҷангиرو бар зидди деворҳои ту хоҳад гузошт, ва бурҷҳои туро бо табарҳояш фурӯ хоҳад рехт. Аз бисёрии аспҳояш ғубори онҳо туро хоҳад пӯшонид; деворҳои ту аз садои саворагон, ва аз ҷархҳо, ва аз аробаҳо ба ларза хоҳанд омад, вақте ки ӯ аз

дарвозаҳои ту дохил шавад, чунон ки ба шаҳре дохил мешаванд, ки дар он рахнае сохта шудааст. Бо суми аспҳояш ҳамаи кӯчаҳои туро поймол хоҳад кард; қавми туро бо шамшер хоҳад кушт, ва истехкомҳои пурзӯри ту ба замин фурӯ хоҳанд афтод. Ва сарвати туро тороч хоҳанд кард, ва молу колои тичорати туро ба ғанимат хоҳанд бурд; ва деворҳои туро вайрон хоҳанд кард, ва хонаҳои хушманзари туро хароб хоҳанд сохт; ва сангҳои ту ва ҷӯбҳои ту ва ғубори туро ба миёни об хоҳанд андохт. Ва Ман садои сурудҳои туро қатъ хоҳам кард; ва овози барбатҳои ту дигар шунида нахоҳад шуд. Ва туро мисли қуллаи саҳра хоҳам гардонид: ту ҷое барои паҳн кардани тӯрҳо хоҳӣ буд; ту дигар бино нахоҳӣ шуд; зеро Ман, Худованд, суҳан ғуфтаам, мегӯяд Парвардигор Худо.

Худованд Худо ба Сур чунин мегӯяд: «Оё қазираҳо аз садои сукути ту ба ларза нахоҳанд омад, вақте ки маҷрӯҳон фарёд мекашанд, вақте ки куштор дар миёни ту ба амал меояд? Он гоҳ ҳамаи мирони баҳр аз тахтҳои худ фуруд хоҳанд омад, ҷомаҳои худро канор хоҳанд гузошт ва либосҳои зардӯзии худро аз тан хоҳанд кашид; онҳо худро бо ларза хоҳад пӯшонид; бар замин хоҳанд нишаст ва ҳар лаҳза хоҳанд ларзид ва аз ту ҳайратзада хоҳанд шуд. Ва онҳо бар ту навҳа хоҳанд хонд ва ба ту хоҳанд гуфт: “Чӣ гуна нобуд шудӣ ту, ки мардони баҳрнавард дар ту сокин буданд, эй шаҳри машҳур, ки дар баҳр неруманд будӣ, ту ва сокинонат, ки дахшати худро бар ҳамаи аҳли он меовардед!” Акнун қазираҳо дар рӯзи сукути ту хоҳанд ларзид; оре, қазираҳое ки дар баҳранд, аз рафтани ту ба изтироб хоҳанд омад. Зеро Худованд Худо чунин мегӯяд: “Вақте ки туро мисли шаҳрҳои бесокин ба шаҳри вайрона табдил диҳам; вақте ки жарфоро бар ту барорам ва обҳои азим туро бипӯшонанд; вақте ки туро бо онҳое ки ба ҷох фуруд меоянд, назди қавми замонҳои қадим фуруд оварам ва туро дар поинтарин ҷойҳои замин, дар маконҳои аз қадим вайрон, бо онҳое ки ба ҷох фуруд меоянд, ҷой диҳам, то дигар маскун нагардӣ; ва ҷалолро дар замини зиндагон барқарор созам; туро ба дахшат табдил хоҳам дод, ва дигар нахоҳӣ буд; ва ҳарчанд туро бичӯянд, дигар ҳаргиз ёфт нахоҳӣ шуд”, мегӯяд Худованд Худо». Ҳизқиёл 26:1–21.

Паёми Сур дар ҳамон сола эълон гардид, ки Ерусалим вайрон карда шуд, ва он сарнагун гардидани салтанати шашуми пешгӯии Китоби Муқаддасро ҳангоми қонуни Якшанбеи ба зудӣ оянда ифода мекунад. Дар вақти қонуни Якшанбе, Иёлотии Муттаҳида (Сур) ба таври нубувватӣ шодӣ мекунад, зеро Ерусалимро сарнагун кардааст, ки ҳоҳар Уайт онро ҳамчун калисои адвентистони рӯзи ҳафтуми Лаодикия муайян месозад, ки Ҳизқиёл онро «дарвозаҳои мардум» меномад. Сур нишон медиҳад, ки Ерусалим «буд» дарвозаҳои мардум, дар замони гузашта. «Дарвоза» ба таври нубувватӣ калисо мебошад.

Ва ӯ тарсид ва гуфт: «Ин макон чӣ қадар дахшатангез аст! Ин ҷуз хонаи Худо чизе дигаре нест, ва ин дарвозаи осмон аст». Ва Яъқуб субҳи барвақт бархост, ва он сангеро, ки зери сараш ниҳода буд, гирифта, ба сутуне барпо кард, ва бар сари он равшан рехт. Ва номи он маконро Байт-Ил хонд; вале номи он шаҳр дар аввал Луз буд. Ҳастӣ 28:17–19.

Калимаи «Байт-Ил» маънои хонаи Худоро дорад, ва Сур шодӣ мекунад, ки Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтумии Лудикияро маҷбур кардааст, ки татбиқи ибодати офтобро бипазирад. Аммо, бо вучуди ҷашни гумроҳонаи касоне ки ибодати офтобро татбиқ мекунанд, Худо ба воситаи Ҳизқиёл мегӯяд: «Инак, Ман бар зидди ту ҳастам, эй Сур, ва

халқҳои бисёрро бар ту хоҳам бархезонд, чунон ки баҳр мавҷҳои худро бармехезонад. Ва онҳо деворҳои Сурро вайрон хоҳанд кард, ва бурҷҳои онро фурӯ хоҳанд рехт.»

“Деворҳои Сур” муҳофизати Сурро ифода мекунад. “Девор” рамзи Дах Аҳком аст.

«Пайғамбар дар ин ҷо халкero тасвир мекунад, ки дар замоне ки дуршавии умумӣ аз ҳақиқат ва росткорӣ ҳукмфармоист, мекушанд он усулхоero, ки пояи Малакути Худо мебошанд, барқарор созанд. Онҳо тармимгарони раҳнае ҳастанд, ки дар шарияти Худо падида омадааст, — он деворе ки Ё барои муҳофизати баргузидагони Худ дар гирди онҳо ниҳодааст, ва итоат ба аҳкоми адолат, ҳақиқат ва покии он бояд ҳифзи доимии онҳо бошад». Prophets and Kings, 677.

Қонуни Худо девори муҳофизат аст, аммо «деворҳо» дар шакли ҷамъ он ду усулero ифода мекунад, ки Тирро, ки рамзи шоҳи ҷумҳуриявии Иёлоти Муттаҳида аст, «муҳофизат» намуда, боиси шукуфой ва муваффақияти он гардиданд.

«Ва ё ду шох мисли барра дошт”. Шохҳои баррамонанд ҷавонӣ, бегуноҳӣ ва нармаҳиро нишон медиҳанд ва ба таври муносиб ҳислати Иёлоти Муттаҳидаро тасвир менамоянд, вақте ки он ба пайғамбар ҳамчун қудрате ки дар соли 1798 “баромада истода буд”, нишон дода шуд. Дар миёни муҳоҷирони масеҳие, ки нахуст ба Амрико гурехтанд ва аз зулми шоҳона ва таҳаммулнопазирии қоҳинона панохгоҳ меҷустанд, бисёре буданд, ки қарор доданд ҳукуматero бар пояи фароҳи озодии шаҳрвандӣ ва динӣ бунёд намоянд. Андешаҳои онҳо дар Ёлломияи Истиқлолият ҷой гирифтанд, ки он ҳақиқати бузургро баён мекунад, ки “ҳамаи одамон баробар офарида шудаанд” ва бо ҳуқуқи ҷудонапазири “ҳаёт, озодӣ ва ҷустуҷӯи хушбахтӣ” сарфароз гардонид шудаанд. Ва Конститутсия ба мардум ҳуқуқи худидоракуниро қафолат медиҳад ва муқаррар мекунад, ки намояндагоне, ки бо овози мардум интиҳоб шудаанд, қонунҳоро қабул ва иҷро намоянд. Озодии эътиқоди динӣ низ дода шуд, то ҳар кас иҷозат дошта бошад Худоро мувофиқи амри вичдони худ ибодат намояд. Ҷумҳурихоҳӣ ва протестантизм принципҳои бунёдии миллат гардиданд. Ин принципҳо сирри қудрат ва шукуфои он мебошанд. Ситамдидагон ва фурӯкӯфтагони тамоми ҷаҳони масеҳият бо таваҷҷуҳ ва умед ба ин сарзамин рӯ овардаанд. Миллионҳо касон ба соҳилҳои он панох ҷустанд, ва Иёлоти Муттаҳида ба ҷойгоҳе дар миёни қавитарин миллатҳои замин бархостааст. ...»

«Шохҳои баррамонанд ва овози аждаҳмонанди ин рамз ба як зиддияти ҷашмгир миёни эътирофҳо ва амалияи миллате, ки ба ин васила намояндагӣ мешавад, ишора мекунад. “Сухан гуфтани” миллат амали мақомоти қонунгузор ва судии он аст. Ба воситаи ҷунин амал он он усулҳои озодихоҳона ва сулҳпарваронаро, ки онҳоро ҳамчун асоси сиёсати худ пеш ниҳодааст, дурӯғ мебарорад. Пешгӯие ки мегӯяд он “мисли аждаҳо” сухан хоҳад гуфт ва “тамоми қудрати ҳайвони аввал”-ро ба қор хоҳад бурд, ба равшанӣ пешақӣ хабар медиҳад аз рушди рӯҳи таҳаммулнопазирӣ ва таъқиботе, ки аз ҷониби миллатҳое, ки бо аждаҳо ва ҳайвони палангмонанд намояндагӣ шудаанд, зоҳир гардида буд. Ва баёни он ки ҳайвони дорой ду шох “замин ва сокинони онро водор месозад, ки ба ҳайвони аввал сачда кунанд”, нишон медиҳад, ки қудрати ин миллат бояд дар маҷбур сохтани риояи баъзе маросиме ба қор бурда шавад, ки он амали арзи эҳтиром ба папостӣ хоҳад буд.»

«Чунин амал бевосита хилофи усулҳои ин ҳукумат, хилофи рӯҳи муассисаҳои озоди он, хилофи изҳороти ошқору ботантанаи Эъломияи Истиқлолият ва хилофи Қонуни Асосӣ мебуд. Асосгузори миллат бо хирад кӯшиданд, ки аз ба қор гирифтани қудрати дунявӣ аз ҷониби калисо пешгирӣ намоянд, бо натиҷаи ногузири он — таҳаммулнопазирӣ ва таъқиб. Қонуни Асосӣ муқаррар мекунад, ки “Congress shall make no law respecting an establishment of religion, or prohibiting the free exercise thereof,” ва низ, ки “no religious test shall ever be required as a qualification to any office or public trust under the United States.” Танҳо бо вайронкунии ошқори ин қарорҳои озодии миллат метавонад ҳар гуна риояи динӣ ба василаи ҳокимияти шахрвандӣ таҳмил гардад. Аммо носозгории чунин амал аз он чи дар рамз тасвир шудааст, бештар нест. Он ҳайвонест, ки шохҳои баррамонанд дорад, — дар эътироф пок, мулоим ва безарар, — аммо чун аждаҳо сухан мегӯяд». The Great Controversy, 441, 442.

Асоси Иёлоти Муттаҳидаи Амрико бо Эъломияи Истиқлолият ва Конститутсия ифода меёбад, ки мутаносибан протестантизм ва ҷумҳурихоҳиро намояндагӣ мекунад. «Деворҳо»-и ҳимоя ва шукуфой ҷумҳурихоҳӣ ва протестантизманд, ва ҳангоми қонуни якшанбе усулҳои ҳам Эъломияи Истиқлолият ва ҳам Конститутсия сарнагун карда мешаванд, зеро Набукаднесар «мухосирагоҳҳо бар зидди деворҳои ту хоҳад гузошт, ва бо табарҳои худ бурҷҳои туро фуру хоҳад рехт».

Дар қонуни якшанбе ҳамаи «бурҷҳо» фуру мерезанд, ва бурҷ рамзи калисоест, ки фалсафаи асосии он бо кӯшиши инсон барои наҷот додани худ ифода меёбад. Дар бораи Нимруд, он исёнгарӣ бузург ва бурҷи ӯ, дар китоби «Пайғамбарон ва Подшоҳон» ба мо чунин гуфта шудааст: «Вақте ки бурҷ қисман ба анҷом расида буд, як қисми он ҳамчун манзили сохтмончиён истифода мешуд; ҳуҷраҳои дигар, ки ба таври бошукӯҳ ҷиҳозонида ва ороста шуда буданд, ба бутҳои онҳо бахшида шуда буданд. Қавм аз муваффақияти худ шодмонӣ мекарданд, ва худоёни нуқра ва тиллоро ситоиш менамуданд, ва худро бар зидди Ҳокими осмон ва замин бармехезонданд». Дар қонуни якшанбе Сур аз он шодӣ мекунад, ки Ерусалим сарнагун шудааст, аммо осоиёни милли аз паси худ харобии миллиро меорад, ва подшоҳи шимол он гоҳ деворҳо ва бурҷҳои Иёлоти Муттаҳидаро фуру хоҳад рехт.

Дар мақолаи навбатӣ мо ба баррасии шаш санаи Ерусалим дар Ҳизқиёл оғоз хоҳем кард.